

Arrest

nr. 81 343 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U zou een yezidi zijn en afkomstig van Sinjar, Ninewa waar u op 21 juni 1993 geboren bent. U hebt uw hele leven in Dahula gewoond. Vanaf 2008 hebt u gewerkt in de winkel van uw vader. In 2009 wilde uw oom langs vaders kant een andere echtgenote voor uw vader regelen. Uw moeder en u werden mishandeld door hem en hij wilde u naar Basra sturen. Dit is hem echter niet gelukt. In juni 2010 leerde u het sjiïetisch Arabische meisje Linda kennen en een tweetal weken later begon u een relatie met haar. Op een dag kwam de broer van Linda langs in de winkel. Hij vroeg u geen contact meer met haar te hebben en sloeg u. Later werd de winkel van uw vader ook beschoten en werd u ervan beschuldigd seks te hebben

gehad met Linda. U werkte tot 15 augustus 2010 in de winkel van uw vader. Uw ouders werden door enkele personen aangesproken in de winkel en via de telefoon. Deze personen zeiden dat ze vrienden van u waren en naar u op zoek waren. Maar volgens uw vader waren het Arabieren. U denkt dat het wel eens neven van Linda zouden kunnen zijn. Toen uw oom, die u in het verleden reeds mishandeld had, erachter kwam dat u een relatie had met een Arabisch meisje, zei hij tegen uw vader dat hij u diende te vermoorden of dat hij het anders zelf wel zou doen. Er werd nog getracht te bemiddelen met de familie van Linda maar dit draaide op een mislukking uit. De ouders van Linda dienden klacht tegen u in. Uw vader regelde dan uw vertrek uit Irak. Na eerst een dag bij een vriend te hebben verbleven, verliet u Irak op 16 oktober 2011 via Zakho. Op 3 november 2010 kwam u in België aan en vroeg u hier asiel aan. Twee weken voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal kwamen wederom enkele Arabieren bij uw ouders vragen naar u.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en zes foto's van u en uw familieleden.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u **niet** aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een **gegronde vrees** voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Er wordt immers ernstig getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielprocedure **inconsistente verklaringen** hebt afgelegd over het **risico** verbonden aan uw relatie. Zo verklaart u dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat het binnen de yezidigemeenschap niet toegelaten is om met moslims te trouwen (CGVS p.12), terwijl u na doorvragen wel op de hoogte blijkt te zijn dat yezidi's alleen binnen hun eigen kaste dienen te trouwen (CGVS p.13). Het is bijgevolg weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn geweest dat yezidi's niet met moslims kunnen huwen.

Bovendien haalt u op een gegeven moment aan dat u geen contact meer had met Linda nadat haar broer u dit vroeg en u sloeg (CGVS p.8). Nadien verklaart u echter dat jullie hierna gewoon doorgingen met jullie relatie (CGVS p.23). Ook is het opmerkelijk dat wanneer de vraag "tot wanneer hebt u gewerkt" wordt gesteld, u spontaan kunt antwoorden dat dit tot 15 augustus 2010 was (CGVS p.10). Wanneer dan de vraag gesteld wordt wanneer het schietincident, dat op uw laatste werkdag plaatsvond, zich afspeelde, kunt u echter niet antwoorden. Als u hierop wordt gewezen zegt u ineens dat u ook niet meer weet wat de laatste dag was dat u ging werken (CGVS p.24). Verder vertelt u dat de laatste dag dat u in Irak was bij uw oom verbleef en dat dit op 15 september 2010 was (CGVS p.3). Later verklaart u dat u op 15 oktober 2010 naar uw oom ging en dan vertrok (CGVS p.10). Nog later verklaart u echter wederom dat u op 15 september 2010 vertrok, maar dat dit gebeurde van bij een vriend in plaats van bij uw oom. U zegt zelfs expliciet dat u buiten bij uw vriend, nergens anders hebt verbleven (CGVS p.18). Wanneer u met deze discrepantie wordt geconfronteerd zegt u simpelweg dat u enkel een dag bij uw vriend bleef, zonder hiervoor een overtuigende verklaring aan te reiken (CGVS p.19). Het is tevens bevreemdend te moeten vaststellen dat hoewel u zelf aangeeft niet goed Arabisch te kunnen, u toch verklaart Arabisch te hebben gesproken met Linda (CGVS p.9, 15). Aangezien u tevens verklaart dat Linda geen Kurmanji sprak, kunnen bovendien vraagtekens worden geplaatst bij hoe jullie dan met elkaar communiceerden (CGVS p.8). Dergelijke inconsistente verklaringen met betrekking tot uw vluchtrelaas doen dan ook ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid ervan.

Verder haalt u tegenover het CGVS aan dat de winkel, korte tijd nadat Linda's broer was langs gekomen om u te spreken, werd beschoten (CGVS p.16). Bij het invullen van de vragenlijst met behulp van een tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haalt u echter helemaal niets aan over een beschieting die zou hebben plaatsgevonden. Dit is zeer opmerkelijk aangezien dit een essentieel element van uw vluchtrelaas uitmaakt. De verklaring die u hiervoor geeft, namelijk dat u toen in de war was, is onvoldoende overtuigend.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u zeer **vaag** blijft wat bepaalde aspecten van uw verhaal betreft. Zo weet u enkel de voornaam van Linda en weet u niet waar en wanneer ze geboren is (CGVS p.8). Wanneer gevraagd wordt waarom u precies op haar verliefd werd komt u niet verder dan te zeggen dat ze mooi was. Bovendien weet u niet hoe de ouders van Linda heten. Zeer frappant is ook dat u aanhaalt dat u niet weet of Linda broers of zussen had, u zou enkel Linda gekend hebben (CGVS p.12). Nochtans werd u later ook wel door haar broer bedreigd. Dergelijke incoherente verklaringen doen andermaal in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

De naam van broer moet u echter ook schuldig blijven, u verklaart zelfs hier nooit naar gevraagd te hebben. Uw desinteresse in de personen die u vervolgen bevestigen andermaal het vermoeden dat uw verklaringen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd (CGVS p.16). U herinnert zich bovendien niet wanneer u voor het laatst contact had met Linda (CGVS p.8). U hebt zelfs niet meer geprobeerd contact met haar op te nemen (CGVS p.20). Dit is gezien de beschuldiging die werd geuit,

namelijk dat jullie een seksuele relatie zouden hebben, zeer opmerkelijk. Gezien de islamitische context waarin zij leeft, kan immers worden aangenomen dat ze ook gevaar zou lopen. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Dit alles doet zelfs twijfelen aan het feit of u daadwerkelijk een relatie met Linda zou gehad hebben.

Daarnaast kunt u niet aangeven wanneer men naar u kwam vragen in de winkel, noch wie er naar u kwam vragen. U verklaart slechts dat het misschien neven van Linda waren. U weet slechts dat het Arabieren waren (CGVS p.13-14, 20). Ook wanneer de poging tot bemiddeling tussen uw stam en die van Linda zou hebben plaatsgevonden weet u niet (CGVS p.19). Zulke vaagheden in uw verhaal komen de geloofwaardigheid ervan zeker niet te goede.

Dit laatste geldt ook voor uw opmerkelijke verklaringen wat betreft de laatste keer dat enkele Arabieren bij uw ouders langskwamen om naar u te vragen (CGVS p.20). Volgens uw verklaringen was de eerste (en enige) keer dat dit gebeurde sinds uw vertrek uit Irak, twee weken voor de dag van uw gehoor op het CGVS. Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat ze **pas nadat u ongeveer een jaar uit Irak vertrokken was, voor het eerst terug naar u kwamen vragen**. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt geeft u als verklaring dat ze voordien uw adres niet zouden geweten hebben. Nochtans was de familie van Linda wel al in de winkel van uw vader geweest toen u nog in Irak was en werkt uw vader nu nog steeds in diezelfde winkel. Ze hadden daar dus reeds naar u kunnen komen vragen. U verklaart bovendien zelfs dat de winkel nog goed draait (CGVS p. 6). Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat de familie van Linda, als ze u werkelijk zochten, pas een jaar na uw vertrek naar u zouden komen vragen (CGVS p.21). Ook wat uw schoolcarrière betreft bent u niet eenduidig. Zo haalt u zowel aan nooit naar school te zijn geweest, als tot de vierde klas school te hebben gelopen. Bovendien verklaart u niet te kunnen lezen en schrijven, maar kan wel worden vastgesteld dat u op een eerder tijdstip plaatsnamen op uw zelf getekende plan hebt neergeschreven. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u dat u het niet weet en dan verklaart u toch een klein beetje te kunnen schrijven (zie notities asielzoeker en CGVS p.9). Dat u over dergelijke essentiële zaken verwarring schept, doet twijfelen aan uw algehele geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat de problemen met uw **oom**, los van de ongeloofwaardig geachte problemen die u zou hebben ondervonden omwille van uw vermeende relatie met Linda, dateren van 2009. Bovendien kunt u niet precies zeggen wanneer uw oom u zou mishandeld hebben. Ook kunt u niet aanhalen wanneer u de laatste keer iets hoorde of zag van uw oom, u kunt zelfs niet bij benadering zeggen hoelang dit ongeveer geleden is (CGVS p.7-8, 14). Ook dit kan dus niet overtuigen van uw actuele vrees voor vervolging.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u de door u aangehaalde **recente vervolgingsfeiten niet kan staven aan de hand van documenten of enig ander begin van bewijs**.

Omwille van bovenstaande redenen dient te worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtmotieven en dat u er bijgevolg niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Sinjar in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden o.a. tegen de christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden o.a. de christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog

profiel (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoeq dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze doen immers geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De identiteitskaart en de foto's van u en uw familieleden zijn enkel een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat als een eerste en enig middel kan worden beschouwd beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, § A al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2 c), 48/5, 49, 49/2 en volgende, van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven, namelijk dat hij vervolging vreest die uitgaat van Arabische sjiïeten en zijn Yezidi-gemeenschap en dit omwille van zijn relatie met een Arabisch meisje. De door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden doen geen afbreuk aan de kern van zijn relaas, met name het feit dat de oorsprong van zijn problemen terug te brengen valt op zijn Yezidi-origine. Hij behoort tot een minderheid die als bevolkingsgroep vervolgd wordt. Het CGVS heeft dit onderdeel van zijn problematiek niet onderzocht, waardoor de bestreden beslissing onvoldoende, foutief en niet naar behoren van recht is gemotiveerd. Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat minderheden gevisieerd worden, verzoeker vraagt aldus de vluchtelingenstatus omwille van zijn behoren tot een vervolgte minderheid, met name de Yezidi.

2.1.2. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker argumenteert niet op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 49, 49/2 en volgende, en 52 van de vreemdelingenwet schendt. De voormelde ingeroepen schendingen zijn dan ook onontvankelijk.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de motiveringswet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder repliceert terecht dat verzoeker volhardt in zijn asielrelaas, de vastgestelde tegenstrijdigheden minimaliseert en opwerpt dat hij deze tijdens de zitting voor de Raad zal weerleggen, maar dat hij in onderhavig verzoekschrift nalaat de omstandige en pertinente motieven aangaande zijn ongeloofwaardige verklaringen met concrete elementen of argumenten te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat hij ter zitting persoonlijk uitleg wenst te geven wordt vastgesteld dat verzoeker niet persoonlijk aanwezig was op de terechtzitting van de Raad.

Waar verzoeker de vluchtelingenstatus vraagt omwille van zijn behoren tot een vervolgde minderheid, met name de Yezidi, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, gelet op het voormelde, er niet in slaagt de individualisering van zijn vrees aan te tonen aan de hand van een geloofwaardig relaas. De loutere verwijzing, zonder toevoeging van enig concreet gegeven, naar een situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

De bestreden beslissing vindt inzake de vluchtelingenstatus steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in Irak een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming, vermits hij afkomstig is uit de provincie Ninewa, een zeer betwist en onveilig gebied. Verzoeker verwijst terzake naar het advies van het UNHCR (*“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers”* van april 2009 en de *“Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers”* van juli 2010) en naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht voor Irak van december 2011.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat minderheden geviseerd worden, verzoeker vraagt aldus minstens de status van subsidiaire bescherming omwille van zijn behoren tot een vervolgte minderheid, met name de Yezidi.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoeker verwijst naar de zinsnede in de bestreden beslissing *“Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden”*, blijkt uit de informatie van het CGVS, zoals voorhanden in het dossier, inderdaad dat het geweld doelgericht van aard is en bepaalde beroepsgroepen en minderheden viseert. Uit de door verweerder gehanteerde informatie (de SRB *“Irak: De veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkoeq”* van 5 januari 2012) blijkt echter dat bij doelgerichte aanvallen christenen het meest worden geviseerd en dat andere minderheden voornamelijk worden geconfronteerd met discriminatie en misbruiken door de Koerdische autoriteiten (zie SRB, p. 12-13, p. 17-18). De handelwijze van de Koerdische autoriteiten is echter niet afdoende om te spreken van een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a); 48/4, § 2, b) en 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij Yezidi is, dient te worden opgemerkt dat hij geen informatie aanbrengt om deze stelling te onderbouwen.

Verweerder benadrukt tevens terecht dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen en dies meer. De omstandige en specifieke informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld werd heeft voornoemde aspecten in rekening gebracht. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dat dit geen situatie van “open combat” is en dat de algemene veiligheidssituatie reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd is. Het terroristisch geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Waar verzoeker stelt dat het UNHCR rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds oproept tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies, repliceert verweerder terecht dat deze ‘guidelines’ dateren van april 2009 en juli 2010 terwijl de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft van recentere datum is dan de documenten van het UNHCR. Verweerder heeft overigens ook de *“Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers”* van juli 2010 geconsulteerd (zie SRB, p. 27).

Wat het toegevoegde Algemeen Ambtsbericht uit Nederland betreft, verwijst verweerder geheel terecht naar de vaststelling in de bestreden beslissing dat Nederland actueel geen beschermingsstatus meer toekent op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak. De informatie in dit ambtsbericht is daarenboven veel beknopter dan de specifieke informatie van verweerder in het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS